

TURINYS

ATSITIKTI.....	5
PIEMENAITĖ	6
EŽERAI	7
VASARA – TAI ANTRAŠTĖS.....	8
AŠ LIEPĄ BŪNU LIEPA.....	9
KAIP JŪRA, KAIP MOTINA.....	10
JŪRAI	11
MOTERIS	12
JEI KURTUM.....	13
DUONA IR MEDUS.....	14
DIDELI	15
ATMINTIS.....	16
LIETUVA	17
MĮSLĖ APIE LIETUVĄ.....	18
SAKMĖ APIE LIETUVĄ	19
LIETUVAITĖ.....	20
LIETUVAITIS	21
MALONĖ.....	22
IŠĖJĘS	23
TOPOLIŲ PARKE.....	24
BURĖS	25
LIKIMAI.....	26
IŠEINANTI	27
RUGPJŪTIS.....	28
ODĖ OBELIAI.....	29
KĄ TIK.....	30
RUGSĖJIS.....	31
AŠ NETIKIU	32
SPALIS	33
LAPKRITIS.....	34

TARYTUM.....	35
SENOLĖ	36
PROTĖVIO DELNAI	37
VASARIS	38
RAUDONOS ŠIRDYS. SNIEGAS BALTAS.....	39
BALTA PASLAPTIS.....	40
BŪTI ČIA	41
SIELOS.....	42
SULA IR APELSINAI.....	43
SUGRĮŽIMAS	44
ORO BUČINIAI.....	45
GARBANOTI DEBESYS	46
LIETAUS FĖJOS.....	47
LYJA	48
LEVANDOS.....	49
PAGROK MAN TYLĄ.....	50
IŠ MEILĖS.....	51
AVIEČIŲ AVILIAI	52
DAMA KARIUI	53
IŠRINKTASIS	54
NEATIDĖT	55
UPELĖ	56
MERGELĖ.....	57
MOTERYS.....	58
JUODAI BALTA NUOTRAUKA	60
ANAPUS	61
GYVENIMAI	62
ANT POPIERIAUS IR RAŠALU.....	64
MOČIUTĖ VASARA	65
GYVENIMO TIEK	66
SIDABRINIS RYTOJUS.....	68
BŪSIU	69

ATSITIKTI

Manęs dar nebuvo.
Jau sukosi kūnai –
saturnai, neptūnai
ir vėjo malūnai.

Manęs kol nebuvo,
jau švietė mėnulis.
Žyniai kurstė ugnį.
Ir viskas jau buvo.

Manęs dar netrūko.
Nematė pro rūką.
Nesakė, kad myli
nei garsiai, nei tyliai.

Pro ūkanų maršką,
kur šviesos matyti,
ne tyliai, bet garsiai
ateinu atsitikti.

Dvi mažos cikados rąžosi.
Taip viskas atrodo matyta...
Ir vasaros akys žalios,
ir tik rasa prisidengęs rytas...

2023

MĪSLĒ APIE LIETUVĄ

Ji šimtamečio ąžuolo drevėj
kartu su bitėmis slėpta.
Ant knygnešio pečių lengvai
kartu su milžiniais nešta.

Į namo pamatus ją mažą klojom.
Ją kėlėm vėtrunge ant stogo.
Prie bendro stalo valgyt kvietėm.
Slaptažodžiu saviems kuždėjom.

Su broliais laužė duonos kūną
ir dvylikai pernakt pasiuvo rūbą.
Išlėkė juodvarniais žmonėm sugrižo –
vieni namo, kiti aukščiau pakilo...

Jai ant kulnų beginklių mynė.
Rugių kasas jaunai išpynė.
Medinį mūsų Dievą virkdė.
Suskaldė akmenį. Tik tai ne širdį.

2023

SAKMĖ APIE LIETUVĄ

Kiekvieną Tavo debesį pažįstu,
lyg būtum mus auginusi kartu.
Su debesiu mes eidavom lenktynių,
kai kviesdavai garuojančių pietų.

Su Tavo upėm – mano sesėm –
slėpynių žaidėm vandeny.
Man Tavo upės sasmę sekė
apie valdovus vandenų pily.

Ir plaukia broliai – Tavo debesys...
Kažkur matytą vėl susitinki...
Ir seka upės – mano seserys,
kaip Tu į sasmę pavirsti...

2022

LYJA

Kai lyja – tai verkia ar prausia?
Jei verkia – iš džiaugsmo ar skausmo?
Jei prausia – nebijantys aukščio?

Kai lyja – tai laisto ar lieja?
Jei laisto – tai gėlą ar gėlę?
Jei lieja – gal upėms po sielą?

Kai lyja – ir verkia, ir prausia
anapilio mamos ir paukščiai.
Kai lyja – ir laisto, ir lieja
po maldą į lietu išėję...

2022

LEVANDOS

Žvilgsniais mėlynais levandų
pražydo kvepianti palangė...
... jų mėlynų akių romantika
nusinešė mane į tolimą Provansą...

Subtiliame pasaulyje levandų
mačiau aš mylimojo veidą –
iš purpurinio aromato
atpažinau jo būtį kvapnią...

Svajingajam lauke levandų
kvapus man mylimasis renka...
... ir perdavęs juos vėjui iš Provanso
man siunčia purpurinį kvapą...

2017

AVIEČIŲ AVILIAI

Po saule man reikia nedaug –
vieno korio aviečių medaus.
Tam, kai liūdi ir verkia maži,
kad jų ašara būtų saldi.

Po saule man reikia nedaug –
vieno žodžio be galo talpaus.
Mūsų lūpose salsta „myliu“,
o rūgščius paliekame tylai.

Po saule man reikia nedaug –
vien parankės bičiulio brangaus
nukeliauti kamanių takais,
kur aviečių pilni aviliai.

2022

DAMA KARIUI

Jei išeini ir nežinai, ar grįši,
tai pabučiuok ilgam, kad liktų,
kol vėlei susitiksime.
Jei nežinai, ar dar pasimatysime,
palik akis ir savo šiltą žvilgsnį.
Jei nežinai, ar dar apsikabinsime,
palik rankas, kad man Tave primintų.
Jei nežinai, ar ryt pakviesi šokio,
prašau paliki man ir kojas –
aš kviesiu jas kasdien į porą...
O jei nepažadi kartot, kad myli,
palik ir savo gerą širdį –
aš jai kasdien sakysiu „myliu“.
O toks be rankų ir be kojų,
beširdis, aklas likęs
nebūsi karui reikalingas.
Už Tave visą aš kasnakt dėkosiu,
ir dar už tai,
kad nereikės ieškoti
geros širdies kovų laukuos –
jos dvi, ir ne po vieną, šoks...

2022

MOTERYS

Tos, kurios skalauja žlugtą
lediniam vandeny upės.
Ir tos, kurios drįsta suptis
sūpynėmis virš upių.

Tos, kurios vienplaukės,
ir tos, kurios skarelę ryši.
Tos, kurios dar laukia,
ir tos, kurios vualį vilki.

Tos, kurios palūžta,
kai įsiduria į pirštą,
nors ima adatą ir siūlą
tikrai ne kartą pirmą.

Tos, kurios gina kūnu,
ir tos, kurios maitina pienu.
Tos, pravirkstančios su kūdikiu,
ar (nieko tokio) vienos.

Tos, kurių gyvenimas – eilėraštis.
Ir mylinčios tvarkingą prozą.
Tos, pražystančios su mėtomis
ir sėjančios rutinoj grožį.

Jos jaučia
viena styga jautriau.
Jos žiūri
vienu žvilgsniu skvarbiau.
Jos girdi
viena nata garsiau.
Jos myli
vienu jausmu labiau.
Joms rūpi
vienu žmogum daugiau.

2024

ANT POPIERIAUS IR RAŠALU

Mums bitės medų nešė,
o vasara su liepom šoko valsą...
Mes nežinojom, kiek praėjo metų,
ir nenustebome, kad sniegas pieva kvepia...

Kai medžiai ėmė snigt pavasarį,
mes nenustebome...
Gražiausia tai, kas akimis nematoma –
po nuotakos suknia žiema žibuoklių puokštę slepia...

Kai gruodį ėmė nokti obuoliai,
mes nenustebome ir vėl,
nes nežinojome, kodėl
negali žiemą nokti obuoliai...

Rašau Tau laišką – ant popieriaus ir rašalu,
kaip žiemą noksta obuoliai,
kaip sninga iš dangaus pavasariu,
kaip lauksiu iš Tavęs atsakymo – ant popieriaus ir rašalu.

Mes nenustebime po laišką gavę,
nes niekas mums nesakė,
kad rašalu ant popieriaus neprašomi
laiškai seniai nerašomi...

2017

MOČIUTĖ VASARA

O gal ruduo – tai ne ruduo,
o tik subrendusi močiutė vasara?
Palydi ji vaikus – paukščius namo
ir ilgesio lietum nulyja tartum ašarom.

O gal sapnai – tai ne sapnai,
o nugalėjęs protėvių gyvenimas?
Kai jau atrodo, kad žinai,
iš naujo rašomas scenarijus.

O gal lietus – tai ne lietus,
o tik pūslais nuo jūros kranto
į rudenįjančius namus
mums siunčia vasara po laišką?

O gal ruduo – tai ne ruduo,
o tik kadais sapnuotas žemės sapnas?
Skaitau, ką lyja man vanduo –
siunčiu linkėjimus močiutei vasarai.

2021

SIDABRINIS RYTOJUS

Kai išauš sidabrinis rytojus,
ar padėsi pakilt man ant kojų?
Ar paklausi senutės manęs –
gal norėtum stiklinės vandens?

Kai išauš sidabrinis rytojus,
vėl žaliuos mūsų vasaros gojus.
Ten, kur gėlas šaltinis srovens,
eisim jauno vandens atsigert.

Vėl jauni ir pakilę ant kojų,
nebelauksim sidabro rytojaus.
Liks veidai, kiek pavargę, seni,
sidabriniam vandens atspindy...

2024

BŪSIU

Kai nebūsiu, būsiu...
Žiemos raštu ant Tavo lango...
Ir noksiu žemuoge ant Tavo rankų...
Gulbe atskrisiu ir be vieno sparno...
Tau mesiu plunksną – tegu saugo...

Kai nebūsiu, būsiu...
Sala, kai nenorėsi plaukti...
Ten susitiksim auštant –
aš būsiu marškiniiais ant Tavo kūno,
kad žvarbų rytą šilta būtų...

Kai nebūsiu, būsiu...
Lėle, kurią vaikai išaugo...
Ir padėta į šalį kantriai lauksiu,
kol vėl mane sutikęs
žingsniais septinmyliais
džiaugsies,
ir vėl sakydamas, kad myli...

O kai abu nebūsime, būsim...
Žeme, kur mūsų vaikai vaikšto...
Druska, kuria jie sūdo maistą...
Namais, kur lauksim jų, kiek reikia...

2022